

Dragør

Når jeg har haft min gang i Dragør, har jeg altid følt en snert af et eller andet, et eller andet forkert. Det har noget at gøre med dragørgensernes måde at modtage fremmede på. Som om noget ondt har sneget sig ind i deres gæstfrihed, ligesom en dråbe blæk i en mælkespand.

Der er en mentalitet i Dragør Gamle By, øbo-agtig, som man også finder på Bornholm og de andre små samfund, der prikker de danske farvande. Som udefrakommende fornemmer man det som en stivhed i deres smil og et uudtalt, men ufravigeligt regelsæt om "*kig, køb, skrid*". Husk et postkort når du forsvinder, og det vil være det lille vindue, du for evigt vil betragte byen igennem, udefra.

Jeg er måske lidt ond ved Dragør nu, for selvom de kæmpede med næb og kløer imod kommunesammenlægning (dengang der fandtes kommuner¹) – og helt sikkert ville tape et billede af mig på ethvert kasseapparat i byens butikker og korporligt smide mig ud derfra, i fald de skulle læse dette – så har den smukke, lille havneby vel også en del at værne om.

Den er gennemsyret af den type fortidsidyl, der i det Cliffordske² verdensbillede bare tigger om *ikke* at blive beskrevet på siderne i en bog, nej, den skal opleves.

Dét på trods, er denne indledning om smørhuls-mentalitet vigtig at komme omkring. For som du vil se i følgende historie, så forblev Dragør helt sin egen. Den blev aldrig spist af magiløse Tårnby, og selv Agenturet³ formår den at holde i ave til den dag i dag.

Patuljerende feltagenter i moderne uniformer ville skæmme den charmerende fortidsboble, Dragør Gamle By er. Så en kontrakt om ansvarlig egenjustits var blevet forfattet. Blev den misligholdt, betød det samme regler som for resten af Danmark, men det gjorde den så sandelig heller ikke ... som det vil fremgå tydeligt af følgende sommerlige fortælling.

¹ Vi befinder os i en topstyret og centraliseret nærfremtid, hvor kommunerne er opløst

² Aron Clifford, excentrisk forfatter, fortællerens mentor

³ Det onde statsmaskineri hvis magt håndhæves af bevæbnede agenter i felten

Postkortbyen
eller
Ulken's sidste farvel

Det var midt i juli, at jeg havde vovet mig til Dragør Havn, som var propfyldt med turister på den tid. Jeg boede på det tidspunkt hos en ven i St. Magleby, bare lige nogle dage, eller til jeg ikke kunne holde hans fugtslåede kælder ud længere.

Selvom Dragør var meget "turistet", holdt jeg af at gå igennem de små, brolagte gader i den gamle bydel og indånde stemningen af Korsbæk (hvis du ikke ved, hvad det er, er du ikke gammel nok til at læse denne bog), indtil husene slap op, og Øresunds blå kom i sigte. Dragør og sommer gik bare skide godt hånd i hånd.

Nede ved havnen var et slags optrin i gang, og turisterne stimlede sammen bevæbnet med kameraer og gammeldags isvafler.

Det lod til, at en eller anden driver – som jeg overhørte blive omtalt som *Ulken* af en af de lokale – havde invaderet en båd, der ikke var hans.

Han lå og flød på dækket imellem madrester og tomme ølflasker. Jeg lod mig forstå fra snakken, at Ulken var lokalområdet's smertensbarn, altid døddrukken og ubehagelig både at se og høre på. Han havde ejet en båd engang, der havde ligget tøjret her i nærheden, men det var mange år siden nu, og han havde fået et hav af advarsler og reprimander, hvis grundessens var et påbud om respekten for andres ejendomsret.

Ulken ville skide faen i det, så det ud til.

Da en kvabset, usikker mand fra Turistinformationen nærmede sig ham med et par råd om god opførsel, fór Ulken op og blottede ikke kun en uhyggelig mave med blindtarms-ar og falmede tatoveringer på brysterne, men også en lille dolk, der, indrømmet, så lige så sløv ud som en smørekniv.

Rædsel malede sig over den kvabsede mands ansigt, og han fortrak til Turistinformationen. Imens knipsede turisterne masser af billeder af den desorienterede, råbende sømand med den lille kniv og bukserne halvt nede om røven.

Han brølede et eller andet, som jeg ikke vil forsøge at stave her i dialekt, men hvis budskab vist var: "Jeg er Ulken, og det her er fandenpikkeme min havn."

Sådan hørte jeg det i hvert fald.

Jeg besluttede, at jeg gerne ville se, hvordan det hele spændte af, så jeg slog mig ned på en bænk, der pludselig var tom, fordi alle skulle tæt hen og se på.

Fra min position kunne jeg se manden fra Turist-informationen sidde og tale i telefon. Han så dybt plaget ud, og da samtalen var slut, bøjede han sig for at finde noget i en skuffe. De næste ti minutter sad han og kiggede ned, som fordybet i læsning. Ulken skreg op imens og viftede med kniven, og turisterne jublede og knipsede løs.

På et tidspunkt vaklede den gamle sømand på land, stadig lige oprevet, og turisterne trak sig lidt tilbage.

Manden fra Turistinformationen kiggede ud og opdagede udviklingen. Mine formodninger om at han havde siddet fordybet i læsning – hvilket jeg fandt en kende passivt under de givne omstændigheder – blev bekræftet, for han lagde noget fra sig, et lille, hvidt hæfte, der lignede en manual til et eller andet.

Da han kom ud fra kontoret, var han ildrød i hovedet, og sveden sad i fede skjolder under armene. Han havde en lille automatpistol i hånden.

Turisterne lod ham komme til, og snart stod ham og Ulken foran hinanden.

De snakkede lidt frem og tilbage, mens kameraerne klikkede og snurrede som cikader.

Jeg kunne ikke høre, hvad ordenshåndhæveren sagde, og Ulken kunne jeg ganske enkelt ikke forstå.

Pludselig tog Ulken et skridt frem, og den anden mand skød ham i ansigtet på klos hold. Kuglen gik ind gennem næsen øverst og åbnede et hul i baghovedet, der gav en lyd som tør hoste. Der kom egentlig ikke særligt meget blod ud.

Han stod og svajede lidt, smadrede så ned i jorden så hårdt, at man kunne høre det åbne kranie kvase yderligere mod asfalten.

Der lød chokerede udbrud fra turisterne, men de holdt ikke op med at fotografere.

Ham, jeg har døbt 'den kvabsede mand', gik ind i sin turistbutik igen og talte i telefon, denne gang i meget lang tid, mens han indimellem kastede et blik ud på liget og pøbelen omkring det.

Tyve minutter tog det, før en handlingsplan øjensynligt var etableret. Fyren kom ud med fornyet selvtillid i sin gang, og jeg regner med, at han var på vej for at hente nogen, der kunne bugsere affaldet væk.

I mellemtiden var der dog sket noget uventet.

Turisterne var kommet sig over chokket, og var nu blevet dristigere. En amerikansk dreng havde lagt sig ved siden af liget og vinkede til moren, mens hun filmede og sagde: "Oh, that's just precious, Cameron."

Lidt efter legede en japansk teenagepige – der enten var med i en døds-kult eller dyrkede en eller anden ny Manga-stil – ride ranke på den afdøde Ulk til stor applaus.

Den eneste, der ikke gik derhen, var en gammel dame, der havde udstationeret sig nær en andefamilie med ællinger, som værn mod den sultne sølvmåge, der sad på en pæl i nærheden. Hun kunne ikke lide den måde, den stirrede på de små, flydende duntotter, og ville om nødvendigt bremse naturens gang. Det var altså af pligtfølelse og ikke princip, at hun undlod at få sit billede taget sammen med havnens nye attraktion.

Det er vist unødvendigt at sige, hvor rig en tilføjelse, jeg følte, denne bizarre udvikling ville være til mine optegnelser¹. Så jeg valgte at udstå min vens fugtramte kælder noget længere og tog ned til havnen, ikke hver dag, men med jævne mellemrum.

Turisterne havde knyttet sig til tingen, og nu var det umuligt at skille sig af med den. Ulken blev liggende, hvor han var faldet og trak så meget handel til havnebyen, at de næsten ikke kunne følge med derude.

Forrådnelsen gik hurtigt i julis hede-bølge, og otte dage efter var den nye turistattraktion ikke noget kønt syn. Han var blevet mørk i huden og udartede sig til mere 'ting' end menneske – øjnene vældede ud ad hovedet på ham som blodsorte gelekklumper – men turisterne, de elskede ham alligevel.

Så ti eller elleve dage (jeg er ikke helt sikker) efter dødens indtræden skete der noget nyt. Det var, som om Ulken var kommet sig over sin bestyrtelse og nu begyndte at dø på en langt smukkere måde. Det sorte, der havde dækket ham, var som et forkullet skind blæst væk af Øresunds pust, og nedenunder var der noget smukt, noget, der rørte alle, som så det ... selv undertegnede.

Jeg har ikke megen teoretisk viden om forrådnelse, så det vil jeg ikke begynde at gøre mig klog på. Jeg ved dog, at rådne mennesker kan se meget forskellige ud, alt efter om de ligger et vådt eller tørt sted og så fremdeles. Ulken, han sprang dog alle kurver. Jeg har vitterlig *aldrig* set noget lignende!

Under den døde ham præsenterede den gamle sømand sig i den smukkeste afstemte *aquamarin*. Det er en slags turkis i en perlende, havfrisk kulør, der var så passende for en mand af havet. Ud af revner i ham vældede honning-gylden materie, som hurtigt trak hvepse til. Og krabber, der var faldet ud over bredderne på bassiner, hvor børnene kunne lege med dem, fandt også snart hen til ham. De trak tang med op på ham, dekorerede ham, og nappede af guldet, der flød fra alle huller.

Det var en farvesymfoni, ikke kun af guld, men også lilla, rød, blå, turkis, nærmest alle forestillelige farver! Det var så smukt og lignede ædelstene, alt det vilde, han havde set ved fremmede kyster:

¹ "Udkantshistorier" er vandringsmandens optegnelser, en slags dagbog

Madagaskar!; Indonesiens vande; hvaler ud for Grønland; øjnene på de sydlandske skønheder, han havde erobret som ung.

Ud af hans guldrandede sår kom rogn, der lignede ægte perler med et guldsvær. Det var, som om den gamle alligevel havde forbarmet sig over verden og nu pøsede ud af sine eventyr i en H.C. Andersensk drøm, som turisterne labbede i sig.

Og Ulken bredte sig; det hjalp dyrene med. De flyvende plager zigzaggede væk fra måltidet, glaserede, euforiserede. En rød krabbe blev set pilende hen ad bådebroen med klørne triumferende i vejret, og i dem, den gamle Ulks lem!

Både turister og professionelle fotografer fangede billeder af Ulken i alle stadier, og de bedste endte på postkortstativer i Dragørs butikker.

Ulkens farvel var så smukt, og der var enighed om, at alle burde dø præcis som ham. Men hvad var meningen med det hele? Ingen spurgte om det.

Selv ikke da der i havnen blev rejst en statue af Ulken, der nu var gået over i myten, som monumenterne til *Den Lille Havfrue* eller *Agnete og Havmanden*, blev der snakket noget om mål og mening. I Ulkens bronzestøbning, opretstående, var han besat med søskaller, perler og tang, og krabbers lignelse var støbt ind ved hans fødder.

Jeg er som tidligere nævnt ikke ekspert i forrådnelse, men det, der skete i havnen den sommer – høj varme og syrlig havluft eller ej – var ikke naturligt.

Jeg tror, den gamle prøvede at give os et glimt af et eller andet. Måske noget, der er gået hen og blevet fremmed for os nu. Noget, hvis afvikling gik os forbi, men som stadig spøger i vores tanker, aldrig materialiserer sig fuldt.

Men som jeg har sagt et par gange efterhånden, så er jeg ikke nogen ekspert i forrådnelsen og dens mysterier. Måske var det, der skete i Dragør Havn ganske naturligt og fortjener ikke yderligere studie.

Bedøm selv.